

slechts van verre aan. De zedigheid liet haar niet toe zich onder den dartelen hoop te mengen; en wij hebben er ook in het geheel geene op het schip gezien.

Wij vermaakten ons ook nog met de vertooning van een aantal kinderen, die zich rondom eenen ouden matroos verzameld hadden, hem liefkoosden en met hem speelden. Hij had van onze aankomst af den ganschen tijd op het land doorgebracht als waker bij de tenten, en dewijl de Rusfen over het algemeen groote vrienden van kinderen zijn, zoo hadden zich ook spoedig vele van die kleine schepfeltjes bij hem opgehouden, om met hem te praten. Een aardig, klein, vrolijk meisje, scheen in het bijzonder zijne lieveling te zijn. Het durfde hem op allerlei wijze plagen, zonder eenig verwijt te vreezen, en maakte zich dit ook zoodanig ten nut, dat het hem somtijds vrij onzacht bij de haren trok, waarin hij dan telkens grootelijks schik scheen te hebben.

Toen de dag onzer afreize onder de eilanders bekend was geworden, bezochten zij ons nog drukker aan boord, en bragten altijd geschenken mede. Zij dachten met groote treurigheid aan onze aanstaande scheiding, en baden ons dringend toch spoedig weder te komen. Zij gaven ons, ten aanzien der van ons ontvangene geschenken, hunne vrees te kennen, dat LAMARI hun dezelve weder zoude ontnemen, wanneer hij vernam, dat wij hier geweest waren. Ik gaf daarom, zoo goed als ik konde, in het bijzijn van een groot getal eilanders, aan LAGEDIAK het bevel om aan LAMARI te zeggen, dat hij het niet moest wagen, een van ons gegeven geschenk aan deszelfs bezitter te ontrooven, omdat de blanke menschen, wanneer zij weder op *Radack* kwamen, zulks op het gestrengste zouden straffen. Hij had